

vleugels grijs-blauw en nu geen donkere kop, doch witte veeren met op de oorstreek een donkere vlek. De jonge meeuwen daarentegen hebben meer zwart en bruin aan de vleugels. Met toegeslagen vleugels lijken ze niet zoo mooi als de ouden. Wanneer we echter de vliegorganen uitgespreid zien, blijkt wel het tegendeel. Een aardig kenmerk vormt tenslotte nog de staart. Bij jonge vogels is deze aan het uiteinde omzoomd met een zwarten band, in tegenstelling met den geheel witten der ouderen. Over het verdere leven van de kapmeeuwen zou nog heel wat zijn te vertellen, doch hiermede wachten we tot den zomer en hopen ze dan bij welzijn nog eens op hun broedplaatsen te bezoeken.

J. L.

KERSTNACHT

Eeuwen geleden in donkeren nacht
scheen aan den hoogen hemeltrans
een sterre, groot in hellen glans,
- Gods vredesboodschap aan d' aarde gebracht. -

Drie koningen zagen en volgden hem.
Herders in 't veld in diepe rust
werden zich van een wonder bewust,
zacht wenkte een engel „naar Bethlehem”...

En Engelenkoren zwollen aan
tot één groot juichend jubelgeschal,
Hij de Schepper van het Heelal
liet Zijn Eenigen, Zijn Zoon tot u gaan.

In menschen behagen, vrede op aard'
spoed u, spoed u naar Bethlehem,
stedeke klein, doch groot in Hem —
Hij is aller aanbidding waard.

Maria met heilige vreugde bezielde,
zag devoot op 't kindeke neer;
deze haar Zoon en ook haar Heer...
Koningen en herders zijn nedergeknield.

Eeuwen geleden, en nog is het nacht,
nog zoeken we en roepen om vreë,
nog hangt over d' aarde een nameloos wee,
en 't Kind in de kribbe vergeefs ons nog wacht...

Wacht vol vergeving, wacht reeds zó lang,
weer wordt een stem uit Bethlem gehoord:
komt herdenken Jezus geboort!...
uit hooger sferen de engelenzang.

Eere zij God in den hooge,
tot in hoogste hemelen eer!
Uw vrede schenk dien als weleer!
o God, geef Gij ons ziende oogen!

RIE DRAAK-GROENVELD

HET KINDEKE IN DE KAMER

Een gulden voor een avond oppassen..... Ik zeg dat het een mooie historie is. Ja, maar dan moet oom Harmen 't goedvinden om dien avond op Pietertje te letten. „Je kan om mijn gerust gaan,” zegt Harm tegen Dina, zijn nicht, natuurlijk begrijpend dat men zulks niet afslaat. Maar of hij 't nu plezierig vindt? Hij is, oude weduwnaar, bij Dientje gaan inwonen toen die, zoo kort na haar trouw, haar man verloor. Ze is toen door goeie, milddadige menschen in een winkeltje gezet. Maar je zal 't zien: komt er een bûvrouw, die voor een kwartje wil praten als ze voor 'n dubbeltje koopt, dan hoor je Pietertje. Dan betreft Dien haar gezicht, en voor bûvrouw heeft ze geen attentie meer. Daarom is 't nu strijk en zet: „Och oome, asse me lang ophouwe, kijk u dan effe bij Pietertje, as ik maar weet dat 'em niks heb, der uit hale hoof niet.”

Als Harm nu nog de gróótvader was..... Maar Harm is nooit een kind, laat staan een kleinkind rijk geworden, Pietertje is maar een achternichtje. Hij vindt het wel een lief jonkje. Maar naar kinders staan z'n handen niet; Dien moet hem er niet mee opstoffelen. Al even wel, 'n gulden is een stuk geld, dat laat je niet glippen. Dien moet vanavond dan maar naar de kinderen van mevrouw notaris gaan. Ja, ze kan gerust wezen, geen voet zet oom buiten de deur. 't Zal wel een latertje worden, maar dat mot dan maar. En bij de wieg zal hij ook niet zoo erg dampen.

Dina heeft van alles en nog wat gehaald. Kijk, als Pietertje nou huilt, — maar hij zál niet huilen — dan kan oome 't flessie wel geven. Oom weet hoe dat moet. Maar vooral eerst tegen z'n eigen wang houwe. Zóó moet oom handelen als er dit, en züs als er dat gebeurt. 't Is maar uit voorzorg, want Dina kan haast op 'n briefie geven dat 't jonkje doorslaapt.

Dina gaat: stil is 't in de kamer van het dorpshuisje. Oom zit bij de tafel en leest z'n krantje. En af en toe knuttert het kindje in de wieg. Pietertje is toch wel erg zoet, waren alle kinderen maar zoo. Harmen denkt dat hij Dientje mooi in de hand werkt, ze mag 'm dankbaar wezen. De arme meid heeft 't slecht getroffen, zoo gauw al wêuue, en wat hād ze als oome Harm niet inbetaalde van z'n pesjoentje. Uit werken gaan is geen sprake van, om de kleine. Die gulden van vanavond, dat kon alleen omdat oome direkt insprong. En de winkel, nou ja, je eet voor inkoopsprijs, en dat is 'n voordeel. Maar der van bestaan kon ze nooit.

Harmens gedachten, zoo over 't krantje heen, worden tevreden, al tevredener. Dien is een beste nicht, en Pietertje een best ventje. Maar hij, Harm, is toch ook wel een puik beste oome, die zoo 't goeie voor heeft met z'n broers dochter, en dat met daden bewijst, en nu hier voor kindermeisje zit te spelen, en z'n pijp heelemaal niet heeft opgestoken, al heeft Dien alleen maar gevraagd: „Damp u niet in Pietertje z'n gezicht?” — „Dien zal tevree wezen,” denkt hij, „en dat mag ook wel, want daar maak ik 't naar. Der zalle der niet veel weze die dat voor familie over hebbe.”

De lamp brandt gewoon, net als anders. Maar ineens,

zonder aanleiding, denkt Harmen dat 't wel es te schel kon wezen voor de kleine z'n oogjes. Eigenlijk is hij doodsbang, dat 't jongetje wakker wordt, want 't zweet breekt hem uit als hij aan 't fleschje denkt, dat hij dan nog eerst moet warmen. „'t Ben ook vrouwenzaken, wat moet ik met 'n zuigkind? Al m'n leven heb ik der geen in me hande gehad. En nou, op m'n ouwe dag..... Goed dat geeneen me ziet, ze zoue me uitlache.”

Pietertje's slaap wordt door 't gedempte licht eer vaster dan lossier. De kachel is lekker warm, en de wind waait tegen 't raam; beter binnen nu dan buiten. Harmen heeft onder de hand z'n krantje uitgekregen, en schuift bij 't vuur. Hij zal maar 'n beetje dommelen, Dien is voor-eerst niet weerom.

Harmen wordt een dagje ouder. Dat is te merken, ook volgens het zeggen van andere menschen, dat hij tegenwoordig zoo dikwijls zijn leven overziet. Dat trekt dan compleet aan z'n oogen voorbij, allermeeft z'n jonge jeugd. Ook in zijn droomen.

Nu slapen oudoom en neefje beiden. Pietertje kan nog geen droomen hebben in zijn bolle kopje; droomen komen later pas, na een verleden. En voor Pietertje is er nog enkel toekomst. Maar zijn oom keert, voor een uurtje, terug in den tijd toen ook hij nog voor een toekomst, voor elke toekomst stond, omdat hij een kleine peuter was bij moeders schoot. Oom Harm heeft vanavond zoo vaak en zoo ingespannen naar een wieg gekeken, dat er een wieg in zijn droom verschijnt. Daar ligt Gijs in, zijn broertje, die Dina's vader is geweest. En hij, Harmke, is een broekemannetje. Moeder vertelt, eigenlijk maar aan de grootere broertjes en zusjes, maar Harmke hoort het meteen ook. Van het Kindeke van Bethlehem, het Kindeke in de kribbe.

Hij heeft dat toen niet goed begrepen. Hij heeft gedacht, dien Kerstavond van zijn kleutertijd, dat Gijsje het Kindje was. En nu, in zijn droom van ouden man, is er weer iets, dat 't beeld doet verschijnen. Vlakbij is een Kindje. Dat Kindje hoort van hem..... hoe zit dat?..... of hoort hij van een Kindje? Er scheen dien avond een wonderlijk licht over Efratha's velden, heeft moeder verteld, toen, en ook vaak in later jaren. En thans lijkt het of dat groote wonderlijke licht hier in de kamer straalt.

Daar komt Dina thuis, gelukkig en blij. Ze heeft een avond gehad, nou; mevrouw notaris heeft gezorgd, dat ze niks te kort kwam, en de kinderen waren gezeggelijk. Behalve den gulden brengt ze nog een zak speculaas mee. En een knot wol, die mevrouw gaf, om voor Pietertje wat te breien. Het is fijne wol, Pietertje zal er een rijkelui's kindje mee lijken.

„k Heb hem niet gehoord,” zegt oom Harmen, „de jonge heb aan eenen door geslape. Zóó kan 't nóg wel es, om mijn, hoor.”

Harmen is niet praterig van aard, dat zijn oude buitenlui niet, niet althans de mannen. Daarom vertelt hij zijn nicht niet, dat hij dien avond geen braaf best mensch, geen puik beste oome, maar een onnoozel klein jongetje is geweest. En dat Het Kindeke vlak bij hem in de kamer is gekomen.

HENDRIKA KUYPER-VAN OORDT



De boom is aangestoken....

Moeder, als gij de lichtjes niet ontsteekt
Vlammen de kaarsen op door ons verlangen.
Ziet gij niet hoe de gloed onze wangen
En oogen slaat en om de takken leekt? —

Moeder, begin met uw bekend verhaal! —
En zij begint: de Heiland is geboren!
Een engel zingt! een herder steekt zijn horen!
Wij hollen vooruit en staan in den stal!

Onze harten haamren; de Heer is zoo klein!
Wij hadden graag een lief woord gesproken
En even Zijn vingertjes aangeraakt.

Wij zijn zoo gelukkig en voelen zoo'n pijn
Om Hem, die ons hart zoo gelukkig maakt...
En juublen! de boom is aangestoken!

WILLEM DE MÉRODE